

НОРА РОБЪРТС КОЛЕДА В АРДМОР

Част 4 от „Сага за Ирландия“

Превод от английски: Illusion, 2012

chitanka.info

Спретнатото селце Ардмор се простираше край брега на Уотърфорд каунти, а сините води на Келтско море го обгръщаха като син облак. Около него се издигаха хълмове и планини, покрити със зеленина дори и сега, в суровата зима. Според някои хора, когато въздухът е спокоен, а звездите блестят като диаманти в нощното небе, ако се вслушаш, би могъл да доловиш песента на гайди и флейти, която сякаш извираше от подножието на хълма, където се бе сгушила една хубава къщичка.

Естествено имаше и такива, които знаеха, че музиката е истинска и звучи за влюбените.

Но на Бъдни вечер въздухът далеч не беше спокоен, и музиката, която се носеше из мразовития зимен въздух, бе човешко дело.

Кръчмата на Галахър беше пълна с приятели, роднини и обичайните си клиенти. Беше единствената вечер в годината, в която кръчмата щеше да затвори вратите си по-рано от обикновено, и жителите на Олд Париш се тълпяха там, за да ознаменуват празника с питие и песен.

Зад кестеновия бар, Ейдън Галахър приготвяше питиетата и водеше три разговора едновременно. Правеше го с умението и задоволството на роден кръчмар. В другия край на бара, баща му вършеше същото.

Хубаво беше, помисли си Ейдън, че родителите му си бяха у дома, макар и за кратко. Както и че можеше да ръководи бара заедно с човека, който го бе предал в ръцете му. Чуваше как майка му извива глас в ритъма на песен, докато люлееше на коленете си неговото дете, светлината на живота му. И докато наливаше „Гинес“ с едната си ръка и разменяше чаши с другата, наблюдаваше жена си Джуд, любовта на живота му, как се придвижва сред тълпата и приема поръчки.

Бабата на Джуд седеше до торфения огън и клюкарстваше със стария господин Райли и с новите роднини на сестра му Дарси — семейство Макгий от Ню Йорк.

Въздухът бе напоен със сладък дим и аромата на пенлива бира, а когато снаха му влетя с един поднос откъм кухнята, наситеният аромат на яхнията на брат му а ла Мълиган се присъедини към тази комбинация.

— Вече си почти в седмия месец — провикна се Ейдън, докато тя прекарваше таблата през вратичката на барплота. — Не трябва да

носиш това.

— Здрава съм като бик. — Тя отметна червените си къдрици и очите ѝ заблестяха. — А ако остана още пет минути в кухнята с Шон, ще се наложи да го изкормя със собствената му лъжица за яхния, задето ми мрънка да си вдигна краката. Ако исках да ги вдигна, щяха да са вдигнати, нали?

Тя тръгна напред. Нарасналия заради бременността корем издуваше избелялата ѝ престилка. Ейдън трябваше само да улови погледа на Джуд, да кимне по посока на Брена и проблема беше разрешен. Джуд си проправи път към Моли О'Туул и бързо каза нещо. Само след секунди подносът бе в ръцете ѝ, а доста бременната ѝ дъщеря седеше на стола.

Всичко вече е както трябва, помисли си Ейдън. Или почти всичко. Имаше някой, който му липсваше — някой промъквач се сред тълпата, сервиращ пинти и халби, пеещ наред с музиката. Без сестра му Дарси, която да спори с Шон, да флиртува с клиентите или да се спира за някоя клюка, Коледа не беше същата.

Тя имаше свой собствен живот, напомни си той. Нов съпруг и нова кариера. През трите месеца след сватбата си тя обикаляше света както винаги бе искала. И то в първа класа. Той се вълнуваше за нея, радваше се, че е щастлива и че мъжа, когото обича, е човек, когото той уважава и счита за приятел.

Но, по дяволите, тя му липсваше.

Разбира се, тя не просто пътуваше и отсядаше в различни хотели. Тя работеше усърдно. Гласът ѝ може и да беше дар от Бога — при семейство Галахър бе така — но Ейдън бе сигурен, че да се правят записи за Тревър Макгий не бе лесна работа.

— Три халби „Харп“, две джинджифилови бири и една халба „Гинес“. — Джуд докосна ръката му, преди да успее да се протегне за чашите. — Защо се натъжи?

— Не съм тъжен. Замислен, може би. Дарси ми липсва.

— Ще пристигнат утре, най-късно вдругиден. — Тя спря за момент. — Но не е същото.

— Не, не е. Чудесно е, че мама и татко са тук, както и баба ти и родителите на Тревър. Това е първата Коледа на Айлиш. — Той отново погледна към дъщеря си, сгушена в прегръдките на майка му. И

сърцето му сякаш преля от любов. — Всички би трябвало да са доволни.

Не и ти, помисли си Джуд, не и на Коледа. Не и за мъж, който толкова силно обича семейството си и вярва в традициите. Точно затова го обичаше. Ейдън беше този, който бе донесъл всички кашони с коледна украса за бара и за къщата им. И двете помещения, толкова скъпи и за двамата, сега оживяха заедно с празника.

Блещукащи светлилки висяха от стряхата отвън чак до вътрешните греди. Малко борово дръвче беше сгушено в един от ъглите, покрито цялото с играчки. До бара бе изправен един ухилен Дядо Коледа, а три ангела се носеха над прозореца на входа. На покрива бе кацнала шейна със звънчета и елен.

Той беше с гръб, когато звънчетата на вратата издрънчаха, и не можа да види кой влиза, нито забеляза широката, доволна усмивка на жена си. Чу обаче гласа, който подхвана припева на песента „Ще си бъда у дома за Коледа“, и се обърна точно навреме, за да види как Дарси взема дъщеря му от скута на баба й.

Тя постави бебето на хълбока си и тръгна към бара. Ейдън прескочи бара, пресрещна я по средата и я вдигна във въздуха.

— Липсваше ми.

— Не ме карай да плача — промърмори тя. — Цяла вечност си гримирах лицето.

— Винаги е било красиво.

Тя се отпусна назад със смях.

— Както и твоето. Трябваше да се прибера. — Тя обви свободната си ръка около него, и допря бузата си до неговата. — Просто трябваше да се събудя в Ардмор в коледното утро. — Шон излезе от кухнята и тя се усмихна широко.

— Е, крайно време беше — каза той. — Тези поръчки няма се сервират сами.

— Би ли ме извинил за секунда? — Тя подаде бебето на Ейдън. — Няма да почувствам, че съм у дома, докато не замеря Шон с нещо тежко.

Тъй като нямаше нищо под ръка, тя самата се хвърли върху него в момента, в който той заобиколи барплота. Но само след минути те вече танцуваха.

— Благодаря ти, че я върна тук — каза Ейдън на Тревър.

— Това е мястото, на което принадлежи. — Тревър докосна бузата на бебето с пръст, и погледна към родителите си и другите хора в кръчмата, които се бяха превърнали в негово семейство. — Където и двамата принадлежим.

По-късно, когато барът затвори, къщата на Галахър се изпълни с хора и песни. Една огромна сребърна купа бе пълна с пунш, който Джуд сама бе приготвила по рецепта на Шон. Чашите щедро се пълнеха, докато семейство Галахър по своя си начин осигуряваха музикалното оформление с пиано и цигулка, акордеон и песен.

Едно величествено дръвче разпръскваше светлина до предния прозорец, а под него на блестящи купчинки бяха струпани подаръци. Песните се редуваха с различни истории, на които всички се смееха сърдечно.

Но странно защо Ейдън чувстваше, че му липсва още нещо.

Той сложи бебето в креватчето и остана дълго след като то заспа.

— Догодина — прошепна и се наведе да я целуне за последно по бузата — ще разбираш много по-добре какво става наоколо. Това не са просто шум, хора и подаръци. Това е нашето семейство и корени и е истинска магия. Това е единствената нощ в годината, в която хората вярват в чудеса.

Но когато тръгна не успя да види феята, която танцуваше над кошарката. Нито сънената усмивка на дъщеря си.

Беше почти полунощ, когато Дарси го издърпа настрана.

— Извикай Джуд и елате отвън.

— Отвън е студено, а тук е приятно топло.

Тя взе чашата му с пунш, преди да успее да отпие.

— Вън — настоя тя. — Пред къщата. — В момента, в който реши да спори, тя беше тръгнала и вече дърпаше Шон от пианото, преди дори да успее да възрази.

— Лесно ти е на теб да стоиш на студа — оплака се Брена, докато следваше Дарси навън. — В това елегантно кожено палто. Тук е адски студено.

— Така ли? — Дарси се усмихна самодоволно и потърка буза в меката яка. — Не бях забелязала. О, стига сте се оплаквали всички поне за пет минути. — Тя отметна глава назад. Небето беше ясно, а звездите блестяха на черния му фон.

Можеше да чуе морето, равномерните удари на сърцето си, музиката, която долиташе от родния ѝ дом, както и още едно сърце.

— Исках първо да сме само шестимата — започна тя. — Всички ние сме били част от нещо специално, нещо по-голямо от нас самите. То ще остане с нас завинаги, както и това място и хората, където и да бъдем, каквото и да правим. Имаме си Ардмор, кръчмата, а скоро и театъра.

— Ако смяташ да държиш реч, не може ли да го правиш край огъня — оплака се Шон.

— Тихо, ряпа такава. — Дарси въздъхна. — Обичам ви всички — продължи тя. — Дори този павиан тук. Затова исках всички вие да сте тук с мен, когато дам своя първи коледен подарък на Тревър.

Тя се обърна към него.

— Беше навън, долу на плажа — точно там ти най-накрая си размърда интелигентния мозък и ме помоли да се омъжа за теб. Споделяме живота си с любов, сега и завинаги, и развалихме тристагодишно проклятие. Тъй като не мисля, че тази групичка би се съгласила да слезем до там, ще трябва да се задоволим с това място, откъдето можем да чуем морето. Стига си потропвала, Брена, това е важен момент.

— Тогава давай по същество. Замръзна ми задника.

Дарси не ѝ обърна внимание и хвана Тревър за ръка.

— Вътре има подаръци за теб, обвити в красива хартия. Тъй като те познавам и знам какво те прави щастлив, вярвам, че ще ти харесат. И по-добре да има доста такива кутии и за мен. С хубави лъскави неща вътре.

— Можеш да се обзаложиш — каза той с усмивка. — Тъй като те познавам и знам какво те прави щастлива.

— Имам за теб един подарък, който ще зарадва и двама ни много повече. Той също е опакован и ако смея да кажа така за себе си, в доста привлекателна опаковка. — Без да отделя очи от неговите, тя положи ръката му на корема си.

Чу тихото подсмърчане на Джуд, секунда преди Тревър да осъзнае какво му казва. И само миг по-късно на лицето му се изписа радост. Тя се озова в обятията му, смеейки се, докато сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Мисля, че подаръка му хареса.

— Кога? — Той едва успя да продума от емоцията, която го бе завладяла.

— В края на лятото. Ще родя детето ти в края на лятото. Господи, толкова съм щастлива. Трябва да влезем и да кажем на останалите, но на вас трябваше да ви кажа по този начин — само ние шестимата.

— Дай я насам — настоя Шон и я издърпа встрани за прегръдка. Сълзите и смехът продължиха, докато тя преминаваше от една прегръдка в друга, и накрая не се озова в ръцете на Ейдън.

— Моето момиче — промърмори той. — О, това е последната капка. Някой да ми даде проклета кърпичка!

— Виж — каза Джуд тихо и посочи небето докато църковните камбани отбелязваха полунощ.

Там, сред черното и блестящо стъкло, имаше сребърна ивица. Крилат кон летеше с мъж и жена на широкия му гръб. Радостен звук на гайди долиташе над шума на морските вълни. Видяха как жената обърна глава, а мъжът се наведе към нея. Когато се целунаха, дъжд от скъпоценни камъни — диаманти, перли и сапфири — се изсипа в тъмното море и го накара да заблести.

Те се отправиха към скалите в тази невероятна нощ и Ейдън усети как и последното парче си идва на мястото.

— Сега вече е идеално, нали? — Той хвана ръката на Джуд и я вдигна към устните си. — Весела Коледа. На всички ни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.